

Изграждането на петата, на бългата раса е признакъ за идването на друга раса, която ще използва условията, които петата раса не можа да използва. Тя ще спаси петата раса, но ще вземе всичко въ ржцетѣ си. Тогава бългата раса ще се намѣри въ особено положение. Въ какво ще се заключава това особено положение? — Всички членове на бългата раса ще станатъ слуги. Тѣ ще се намѣрятъ въ положението на руския народъ въ времето на царизъма, когато всѣки трѣбваше да се подчинява на закона „молчать не разсуждать.“ Вѣрно е това, но все трѣбва да има поне единъ, който да разсжждава, и то умно да разсжждава. Който проповѣдва, и който управлява другитѣ хора, той непременно трѣбва умно да разсжждава и да мисли за последствията, защото надъ всѣкиго стои по единъ господарь, по-голямъ отъ самия него. Много господари има въ свѣта, но разумнитѣ сж свързани помежду си и се подчиняватъ на Единния.

Като влѣзе въ съборището да проповѣдва, Христосъ каза на човѣка съ сухата ржка: „Стани, та се изправи на срѣдъ!“ Тогазъ ги запита; „Що трѣбва да прави нѣкой въ сжбота — добро или зло? Да погуби душа или да спаси?“ И рече на човѣка: „Простри ржката си!“ И той стори така, и ржката му стана здрава, както другата. И ако днешъ, две хиляди години следъ Христа, запитате нѣкой християнинъ, трѣбва ли да се прави добро въ сжбота, той ще отговори по буквата на Стария Заветъ, че не трѣбва да се прави добро на никого. Следъ това ще започне да цитира стихове отъ апостолъ Павла, който казва, че не трѣбва да се прави добро на човѣкъ отъ чуждо вѣрую, или по-добре е да се прави добро на ближнитѣ, отколкото на хора чужденци, дошли отъ далеченъ край, отъ чужда земя. Като говорилъ за правене на добро, апостолъ Павелъ искалъ да обърне внимание на хората разумно да правятъ добро. Отъ Божествено гледище, доброто трѣбва да се прави на всѣко време, но въ тайно, никой да не види и да не знае. Ще дадете на нѣкого единъ хлѣбъ, че всички да ви видятъ. Въ такъвъ случай вие приличате на единъ български чорбаджия, който купилъ едно парче шкембе и го далъ на единъ беденъ човѣкъ, да свари чорба на децата си. Като носилъ шкембето, който го срѣщалъ изъ пжтя, питалъ го: Кжде отивашъ, бай Пенчо? — Купихъ тоза шкембе за моя беденъ съседъ, да свари чорба на децата си. Бедниятъ, като чулъ, че съседътъ му разправя налѣво и надѣсно, че носи шкембе за него, взелъ шкембето отъ ржката му, хвърлилъ го срещу